ସି. ଶଙ୍କରନାରାୟଣ ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

କେରଳ ରାଜ୍ୟ

ମଇ 4, 1971

[କେ. ଏସ୍. ହେଗଡେ ଏବଂ ଏ. ଏନ୍. ଗ୍ରୋଭର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମ, 1959— ଅଧ୍ୟାୟ XX, ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ — ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ଯିଏ ନିୟମ 2 ର ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ଅଧୀନରେ ଥିବା ବିକଳ୍ପ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ— ନିୟମ 8 ର ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ଆଧାରରେ ଅବସର ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950— ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ ସରକାରଙ୍କ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କ୍ଷମତା, ସରକାର ଏବଂ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇନଥାଏ— ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ 58 ରୁ 55 କୁ କମାଇବା, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1789/69 ରେ ଆବେଦନକାରୀ କେରଳର ଏକ ଘରୋଇ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଅନ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମୟରେ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ । ସରକାରୀ ତଥା ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ସଙ୍ଗଠନମାନେ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରି ବିଭିନ୍ନ ଦାବି କରିଥିଲେ, ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ଅବସର ବୟସ 60 ବର୍ଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ଉଚିତ । ଜୁଲାଇ 1966 ରେ ସରକାର ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅବସର ବୟସ 55 ରୁ 58 ବର୍ଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ 1967 ମସିହା ମେ 4 ତାରିଖରେ ସରକାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରି ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ତଥା ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଅବସର ବୟସ ପୁଣି ଥରେ 55 ବର୍ଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଭୟ ସମୟରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କେରଳ ସେବା ନିୟମରେ ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ସହିତ ସରକାର ଦ୍ୱାରା ଧାରା 36 ଅଧୀନରେ ଗଠିତ କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମ 1959 ର 6 ରେ ମଧ୍ୟ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । 1959 ନିୟମରେ ମୂଳତଃ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII ରହିଥିଲା । ଫେବୃଆରୀ 1965 ରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟକୁ XXVII-A ଭାବରେ ପୁନଃ ସଂଖ୍ୟାକରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-B ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା । 'ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା' ଶୀର୍ଷକ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-A ର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, 4-9-1957 ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ସହାୟତାପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସେବା କରୁଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅବସର ବୟସ 60 ବର୍ଷ ବୋଲି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ତଥାପି, ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-B ରେ ଏହା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେଥିରେ ଥିବା ନିୟମ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ରେ ଥିବା ନିୟମ କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମରେ ଲାଗୁ ହୋଇଛି । ଉକ୍ତ ଅଧ୍ୟାୟର ନିୟମ 4 ରେ ଆହୁରି କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ଅବସର ଗ୍ରହଣ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ତାରିଖ, ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେବ । ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ର ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷକମାନେ 1-10-1964 ସୁଦ୍ଧା ଚାକିରିରେ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ସେବା ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (B) ର ନିୟମ ଅଧୀନରେ କିମ୍ବା ସେହି ଅଧ୍ୟାୟ ଅର୍ଥାତ XIV (C) ର ନିୟମ ଅଧୀନରେ ରହିବା ପାଇଁ ଏକ ବିକଳ୍ପ ରହିଥିଲା । ଏପରି ବିକଳ୍ପ ଯେତେବେଳେ ବଛାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ତେଣୁ, ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1789/69 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ବିକଳ୍ପକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ରେ ଥିବା ନିୟମ

ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସରକାର 55 ବର୍ଷ ବୟସରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅବସର ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆବେଦନରେ ଆସିଛନ୍ତି,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: (i) ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ପରସ୍ପର ସହିତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଥିଲା । ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB, ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ପୃଥକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯାହା XXVIIA ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ । ଯେହେତୁ ସି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1789/69 ରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ, ତେଣୁ ଅଧ୍ୟାୟ XVIIB ର ନିୟମ 4 ଆଧାରରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସରର ବୟସ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ହେବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶ୍ରେଣୀର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ବୟସ 55 ବର୍ଷ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାହା ହିଁ ଉପରୋକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅବସର ବୟସ ହେବ । ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ର ନିୟମ 2(a) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛି ଯେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧୀନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ 55 ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅବସର ନେବେ । ତାହା ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହୋଇଥିବାରୁ, ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ର ନିୟମ 8, ଉକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରି ନାହିଁ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (c) ରେ ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ବାଛିଥିଲେ, ଅବସର ଗ୍ରହଣ ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଭଳି ସମାନ ସ୍ଥାନକୁ ଖସାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

(ii) ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ ସରକାରଙ୍କ କ୍ଷମତା କିମ୍ବା 1959ର ଅଧିନିୟମ 6 ର ଧାରା 12 କୁ ସରକାର ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଏକ କଥିତ ରାଜିନାମା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଏପରି ଏକ ରାଜିନାମା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା ।

(iii) ମାମଲାର ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନିୟମ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରି ନାହିଁ । ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏପରି କୌଣସି ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ, ଯାହାକୁ ଭିତ୍ତି କରି ଆବେଦନକାରୀମାନେ ନିଜର କ୍ଷତି କରିଛନ୍ତି ।

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ଇଣ୍ଡୋ-ଆଫଗାନ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ [1968] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 366, ମାମଲାକୁ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

(iv) ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୈଧ ଭାବରେ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) କିମ୍ବା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14 କୁ ଲାଗୁ କରେ ନାହିଁ ।

ବିଷ୍ଣୁନ୍ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1965] 1 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 693, ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

(v) ଅବସର ବୟସ 58 ବର୍ଷକୁ ବଢ଼ିବା ପରେ, କେରଳ ସେବା ନିୟମର, ନିୟମ 5 ଓ 6 ହେତୁ ଏହାକୁ 55 ବର୍ଷକୁ କମାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଯେଉଁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଆଗରେ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ଅଭ୍ୟାସ ହେଉଛି ଅତି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ଏକ ମାମଲା ବ୍ୟତୀତ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ନ ଦେବା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1789 ରୁ 1791/1969

ଜୁନ୍ 11,1969 ଏବଂ ଜୁଲାଇ 10,1969 ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 126/1968 ଏବଂ 762/1969 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ, ଏହି ଆବେଦନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆସିଛି ।

କେ. ଟି. ହରିନ୍ଦ୍ରନାଥ, ବିଷ୍ଣୁ ବାହାଦୂର ସାହାରିଆ ଏବଂ ଯୁଗିନ୍ଦ୍ର ଖୁଶାଲାନୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ।

ଏ. ଆର୍. ସୋମନାଥ ଆୟାର ଏବଂ ଏମ୍. ଆର୍. କୃଷ୍ଣ ପିଲ୍ଲାଇ, (କେରଳ ରାଜ୍ୟ) (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ପି. ସି. ଚଣ୍ଡି, ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗ୍ରୋଭରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ କାୟମ ରଖାଯାଇଛି ।

ସି.ଏ. 1789/69 ରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀ, ମାର୍ଚ୍ଚ 14,1946 ରେ ଏକ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ଘରୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ସେବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସି.ଏ. 1790/69 ରେ ଥିବା ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଥମେ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯଥାକ୍ରମେ ଅଗଷ୍ଟ 17,1958 ଏବଂ ଡିସେମ୍ବର 13,1948 ରେ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସେବାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ସେହିପରି ସି.ଏ. 1791/69 ରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ସରକାରୀ ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଜୁଲାଇ 2,1968 ରେ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ନଭେମ୍ବର 22,1965 ରେ ସରକାରୀ ଏବଂ ବେସରକାରୀ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମସ୍ତ ସଙ୍ଗଠନ, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ, ବିଭିନ୍ନ ଦାବି କରି ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏଥିମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ (ସଂଖ୍ୟା 11) କହିଥିଲେ ଯେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ଅବସର ବୟସ 60 ବର୍ଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ଉଚିତ । ଜୁଲାଇ 14,1966 ରେ ସରକାର ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅବସର ବୟସ 55 ରୁ 58 ବର୍ଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶର ପାରା 8, ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା:-

> "1-7-1966 ରୁ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମେତ ସମସ୍ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଅବସର ବୟସ 58 କୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବ । ଏହା ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ହେବ ଯେ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ତାଲିମ ବିଦ୍ୟାଳୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଯୁକ୍ତି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଜନ ଶିକ୍ଷା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ପରେ, କୌଣସି କାରଣ ନଦେଇ ତିନି ମାସର ସୂଚନାରେ ଅବସର ନେବାକୁ ବାଧ କରିପାରିବେ । ଶିକ୍ଷକମାନେ ମଧ୍ୟ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ପରେ, ନିଯୁକ୍ତି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ତିନି ମାସ ସୂଚନା ଦେବା ପରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଅବସର ନେଇପାରିବେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶ ପରେ କେରଳ ଶିକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1958 (1959 ର ଅଧିନିୟମ 6) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନିୟମରେ ଏକ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା। ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ, 1967 ମସିହା ମେ 4 ତାରିଖରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ବୟସକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଅବସର ବୟସ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ 58 ବର୍ଷ ଥିଲା । ତେବେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁମାନେ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ଅତିକ୍ରମ

କରିସାରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଯେଉଁମାନେ ଆଦେଶ ତାରିଖ ଠାରୁ ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ହାସଲ କରିପାରନ୍ତି, ସେମାନେ କେବଳ ତିନି ମାସର ସମାପ୍ତି ତାରିଖରେ ଅବସର ନେବେ । 1959 ର ଅଧିନିୟମ 6 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମ ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କେରଳ ସେବା ନିୟମରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆମେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ନିୟମାବଳୀ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା । ରାଜ୍ୟରେ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ଉନ୍ନତ ସଂଗଠନ ଏବଂ ବିକାଶ ପାଇଁ 1959 ର ଅଧିନିୟମ 6 କୁ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ବେତନ, ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା, ଭବିଷ୍ୟନିଧି ପାଣ୍ଠି, ବୀମା ଏବଂ ଅବସର ବୟସ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମେତ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବ । ଧାରା 36 ସରକାରଙ୍କୁ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଯେଉଁ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରା 36 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି, ଯଥା, କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମ 1959, ଯାହାକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ "ଶିକ୍ଷା ନିୟମ" କୁହାଯାଏ, ସେଥିରେ ମୂଳତଃ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII ରହିଥିଲା । ଫେବୃଆରୀ 1965 ରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟକୁ XXVII-A ଭାବରେ ପୁନଃସଂଖ୍ୟାକରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-B ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା । ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-A ରେ ନିୟମ 8 "ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା" ଶୀର୍ଷକରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ରହିଛି:--

"8. ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଅବସର ନେବାର ବୟସ 55 ବର୍ଷ ରହିବ ।

ଟିପ୍ପଣୀ— ଯେଉଁମାନେ 4-9-1957 ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବାର ବୟସ 60 ବର୍ଷ ହେବ, ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ଯେ 55 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସେବା, ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା ଏବଂ ଅନୁତୋଷିକ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-B ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିୟମଗୁଡିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ:

"1.ଏହି ଅଧ୍ୟାୟର ନିୟମ, 1-10-1964 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ।

2. ଏହି ନିୟମ, ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେବ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ରେ କେରଳ ଶିକ୍ଷା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ ଲାଗୁ ହେବ ।

3. ....

4. ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ଅବସରରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ତାରିଖ, ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ।

ଆଚରଣ ନିୟମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ରେ ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯାହା ବସ୍ତୁଗତ ଅଟେ ଏବଂ ଯାହାକୁ ପୁନଃ-ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରିବ:

"1.ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ନିୟମ ଗୁଡ଼ିକ ଲାଗୁ ହେବ -

(i) ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ଯେଉଁମାନେ 1-10-1964 ରେ ସେବାରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ବାଛିଛନ୍ତି; ଏବଂ

(ii) 1-10-1964 ପରେ ନିଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷକ;

(ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ସେହି ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ, ଯେଉଁମାନେ 4-5-1967 ରେ କିମ୍ବା ତା 'ପୂର୍ବରୁ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ହାସଲ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଚାକିରିରେ ରହିବେ ।)

2. ନିୟମ 1 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଯାୟୀ, 1-10-1964 ରେ ସେବାରେ ଥିବା ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (B) ର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେବା ଜାରି ରଖିବା କିମ୍ବା ଏହି ନିୟମ ଅଧୀନରେ ରହିବାକୁ ବିକଳ୍ପ ଦିଆଯିବ ।ଏହି ନିୟମାବଳୀ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ କିମ୍ବା ସରକାର ଏଥିପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ବିକଳ୍ପ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ । ଥରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିବା ବିକଳ୍ପ ହିଁ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ ।ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷକମାନେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ବ୍ୟବହାର କରିନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ବାଛିଛନ୍ତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ କାରଣ ଯେ ସି.ଏ. 1789/69 ରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ବିକଳ୍ପକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ନିୟମ 4 ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ଅଧ୍ୟାୟ XXVII (B) ର ନିୟମ 2 ଅନୁଯାୟୀ, ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ତାରିଖ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ତାରିଖ ସହିତ ସମାନ ହେବ ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦକୁ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସମାଧାନ କରିପାରିବା । ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-A ଏବଂ B ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପରସ୍ପର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନଥିଲା ଏବଂ ସେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVII-A ରେ ନିୟମ 8 ର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ସେ ହକଦାର ଥିଲେ । ଯେହେତୁ ସେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 4,1957 ପୂର୍ବରୁ ଏକ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ସେବାରେ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ 60 ବର୍ଷ ହେବା କଥା । ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏହା ଥିଲା ଯେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ଏବଂ XXVIIB ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକାଠି ପଢ଼ିଲେ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହେ ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତ ଦୁଇଟି ଅଧ୍ୟାୟ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ । ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ପୃଥକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯାହା ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ । ଯେହେତୁ ସି.ଏ. 1789/69 ରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ, ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ର ନିୟମ 4 ଅନୁଯାୟୀ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ହେବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶ୍ରେଣୀର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ 55 ବର୍ଷ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଅବସର ବୟସକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ର ନିୟମ 2 (a) ରେ ମଧ୍ୟ ଭରସା ରଖାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଶିକ୍ଷକମାନେ 55 ବର୍ଷ ବୟସରେ ଅବସର ନେବେ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହମତ ହେବା ଏବଂ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଯେ ବିଭିନ୍ନ ନିୟମର ସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦାବଳୀ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବେଦନକାରୀ, ଯିଏ ଏକ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ, ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIA ର ନିୟମ 8 ର ସୁବିଧା ପାଇପାରିବେ । ଏହା ସମ୍ଭବତଃ ତାଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲାଗୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ଅଧ୍ୟାୟ XXVIIB ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XIV (C) ରେ ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ବାଛିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଭଳି ସମାନ ପଦବୀକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆଉ ଏକ ବିଷୟ, ଯାହାକୁ ଦୃଢତାର ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ସ୍ମାରକପତ୍ରକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଏକ ବୁଝାମଣାର ପରିଣାମ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସରକାର ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ଚୁକ୍ତି ଭାବେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରେ, ଯାହାକୁ ସରକାର ଏକପାଖିଆ ଭାବେ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିକଳ୍ପ ଭାବେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଭଳି ଏକ ନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରେ । ଏହି ଯୁକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ଅଂଶକୁ ମାନ୍ୟବର ଏକକ ବିଚାରପତି ଏହା ଦର୍ଶାଇ ଫଏସଲା କରିଛନ୍ତି ଯେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅଧୀନରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ

ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା 1959 ର ଅଧିନିୟମ 6 ର ଧାରା 12 ଅଧୀନରେ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ଯେଉଁ କ୍ଷମତା ରହିଛି, ତାହା କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ୱାରା ସୀମିତ ବା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେପରି କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମା ଥିବାର ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ । ଆମକୁ କୌଣସି ନୀତି କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଦସ୍ତାବିଜରୁ କୌଣସି ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ଚୁକ୍ତି ଲେଖାଯାଇପାରିବ ।**କିମ୍ବା** ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 କିମ୍ବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାକୁ କୌଣସି କଥିତ ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ଚୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କିପରି ହ୍ରାସ କିମ୍ବା ଅବରୋଧ କରାଯାଇପାରିବ ତାହା ବୁଝିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ନିୟମକୁ କ୍ୱଚିତ୍ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ଯଦିଓ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରୁ ସମର୍ଥନ ଲୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା ।

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ମେସର୍ସ ଇଣ୍ଡୋ-ଆଫଗାନ ଏଜେନ୍ସିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍[1] ମାମଲାରେ, ଏହି ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଜିନିଷ ରପ୍ତାନି କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ରପ୍ତାନି ମୂଲ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମଦାନି ଅନୁମତି ପତ୍ର ମିଳିବ, ତେବେ ସରକାର ତାଙ୍କ ଦାବିକୁ ଯେକୌଣସି କାରଣ ନ ଦର୍ଶାଇ ବେଆଇନ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ଥିବା ଦାବିଟି ରପ୍ତାନି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଯୋଜନାରେ ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ପଦକ୍ଷେପରୁ ଉଦ୍ଭବ ନ୍ୟାୟିକ ସମାନତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା । ଯଦିଓ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା, ତଥାପି ସେହି ନିବେଦନ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ପାଇଁ ଏହା ଦାବି କରିବା ଖୋଲା ଥିଲା ଯେ ସରକାର ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଳନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ, ଯଦିଓ ସମ୍ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଚୁକ୍ତି ଆକାରରେ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହି ନୀତିଗୁଡିକ ଏଠାରେ କ୍ୱଚିତ୍ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ କାରଣ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ନିବେଦନ କରାଯିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷତି ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଏବଂ 1959ର ଅଧିନିୟମ 6ରେ ଥିବା କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ନିର୍ବିବାଦ ଭାବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନିୟମର ନୀତିକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା ।

ଆମର ଧ୍ୟାନକୁ ମଧ୍ୟ ଆମନ୍ତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି, ବିଶେଷ କରି ସି. ଏ. 1790 ଏବଂ 1791 ରେ ଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ, P-6 ଏବଂ P-7 ପ୍ରଦର୍ଶକୁ । ପ୍ରଦର୍ଶ P-6 ହେଉଛି ଜିଲ୍ଲା ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ, କୋଟ୍ଟାୟମଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ନକଲ । ଏଥିରେ 1967 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 10 ତାରିଖର ଏକ ଆଦେଶ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସରକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର ବୟସ 58 ବର୍ଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଛି । ଏହି ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ 55 ବର୍ଷ ବୟସ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତତାର ବିଷୟ ଥିଲା । କେତେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ତାଲିକା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ 58 ବର୍ଷ ବୟସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାକିରିରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ।ସେହିପରି ପ୍ରଦର୍ଶ P. 7 ହେଉଛି ଜିଲ୍ଲା ଶିକ୍ଷା ଅଧିକାରୀ, ପାଲଘାଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ନକଲ, ଯେଉଁଥିରେ 55 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ବୟସର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନାମ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଜୁଲାଇ 1,1966 ରୁ ଜୁଲାଇ 14,1966 ରେ ପ୍ରଦର୍ଶ P-4 (G.O.) ମାଧ୍ୟମରେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ 58 କୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ପରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା 'ପରେ, ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି, ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ ପୁଣି 55 ବର୍ଷକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ।**ଅବସର** ଗ୍ରହଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମର ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୈଧ ଭାବରେ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) କିମ୍ବା ଧାରା 14 କୁ ଲାଗୁ କରେ ନାହିଁ: *ବିଷୁନ୍ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* [2]ମାମଲା ଦେଖନ୍ତୁ ।

---

[1] [1968] 2 ଏସ.ସି.ଆର. 366

[2] [1965] 1 ଏସ.ସି.ଆର. 693

କେରଳ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 5 ଏବଂ 6 ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ମଧ୍ୟ ଭରସା ରଖାଯାଇଛି । ନିୟମ 5 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏପରି କୌଣସି ଅଧିକାର ବା ସୁବିଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପାଇବାକୁ ହକଦାର, କିମ୍ବା ସରକାର ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଚୁକ୍ତି ବା ବୁଝାମଣା ଅନୁଯାୟୀ ପାଉଛନ୍ତି । ଧାରା 6 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ନିୟମ 5 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କିମ୍ବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ନିୟମ କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତକୁ (ବେତନ, ଛୁଟି, ଭତ୍ତା, ଅବସରକାଳୀନ ଭତ୍ତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟରେ) ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୁଏ (a) ଯେଉଁ ଦିନ ଏହି ନିୟମ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, କିମ୍ବା (b) ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆଦେଶ କିମ୍ବା ନିୟମ ବଳରେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କର ସମ୍ମତି ନ ଦେଇଥାନ୍ତି । "ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ ଥରେ ଅବସର ବୟସ 58 କୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯିବା ପରେ ଏହି ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେତୁ ଏହାକୁ 55 କୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବିଷୟଟି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ ପ୍ରଥା ହେଉଛି ଯେ, ଅତି ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ମାମଲାକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ, ନୂଆ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ବିବାଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ କୌଣସି କାରଣ କିମ୍ବା ଯଥାର୍ଥତା ପାଇ ନାହୁଁ ।

"ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ ବହନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ।

ଜି. ସି. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।